

Afstemning

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 98:

Forslag til folketingsbeslutning om at stille meddelelse af reservation af tilskud til aftalt boligforbedring i bero.

Af Kirsten Jacobsen (FP) og Kim Behnke (FP). (Fremsat 16/1 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Fremskridtspartiet har den 16. januar 1998 fremsat forslag til folketingsbeslutning om at stille meddelelse af reservation af tilskud til aftalt boligforbedring i bero, indtil der foreligger en afklaring fra Justitsministeriet af, om allerede indkomne ansøgninger har et retskrav på tilskud efter ordningen.

Det kommer imidlertid næppe bag på hverken forslagsstillere eller de øvrige tilstedeværende her i salen, at der efter min opfattelse ikke er grundlag for dette beslutningsforslag, som er til behandling her i dag, og for øvrigt aldrig har været det. Jeg skal senere vende tilbage til, hvad jeg mener hermed.

Jeg besluttede den 16. januar at stille videresendelse af de centrale edb-systemmeddelelser til kommunerne i bero, indtil Justitsministeriets vurdering af spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt der kan stilles et retskrav fra ansøgerne, forelå. Jeg traf min beslutning herom, efter at jeg var blevet gjort bekendt med, at meddelelse om reservation af midlerne til aftalt boligforbedring alligevel ikke som forudsat var blevet videresendt til kommunerne.

Årsagen til, at meddelelsen om reservation af midler eller meddelelse om optagelse på ventelister ikke var kommet frem til kommunerne,

efter at de var blevet afsendt fra Boligministeriets system, var en beklagelig edb-fejl. Jeg meddelte samme dag min beslutning til Folketingets Boligudvalg, og samtidig har jeg beklaget – hvilket jeg gerne vil gentage – at jeg på et tidligere tidspunkt havde viderebragt informationer til Folketingets Boligudvalg om, at reservationerne allerede var udsendt til kommunerne.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at kritikken af praksis ved fordeling af midlerne til aftalt boligforbedring sammenholdt med Boligudvalgets ønske om at lade Justitsministeriet undersøge, hvornår der opstår et retskrav for ansøgere, har været en medvirkende faktor til min beslutning om at stille systemet i bero på daværende tidspunkt.

Min beslutning den 16. januar var dog ikke ensbetydende med, at der fra min side ville blive tale om at ændre på fordeling af midlerne til aftalt boligforbedring for i år. Det var jo på et tidspunkt, hvor det fortsat var Boligministeriets opfattelse – en opfattelse, som Justitsministeriet efterfølgende har givet ministeriet medhold i – at retten til tilskud indtræder ved den enkelte kommunes indtastning af bygningsejerens ansøgning til det centrale edb-system, og at ansøgerens retsstilling ikke er afhængig af, hvorvidt kommunen eller ansøger har modtaget skriftlig meddelelse om placeringen.

Det fremgår af beslutningsforslaget, at det ikke forekommer at være et holdbart argument, at der allerede er stiftet et retskrav på tilskud efter ordningen, og at der heller ikke foreligger juridisk dokumentation herfor f.eks. i form af en vurdering fra Justitsministeriet.

Som bekendt modtog jeg den 27. januar 1998 Justitsministeriets udtalelse i sagen om retskravsspørgsmålet. Samme dag orienterede jeg Boligudvalget om, at Justitsministeriet har bekræftet Boligministeriets opfattelse af, at der allerede med den stedfundne fordeling er stiftet et retskrav, hvor ansøgeren får tilskud efter ordning om aftalt boligforbedring.

Det er tillige Justitsministeriets vurdering, at retten til tilskud indtræder ved kommunernes indtastning af ansøgninger til det centrale edb-system, og at den registrering, der fremgår af det centrale edb-system, ikke kan annulleres, også uanset om kommunen ikke har givet den pågældende ansøger meddelelse herom.

Justitsministeriet har endvidere udtalt, at et lovmæssigt indgreb i fordelingen efter Justitsministeriets opfattelse, således at den fastlagte fordeling ophæves og den afsatte investerings-

ramme fordeles efter andre kriterier, vil indebære ekspropriation i forhold til de ansøgere om reservation og tilsagn om tilskud, som har opnået plads inden for den afsatte investeringsramme. Det indebærer bl.a., at der i givet fald skal øves fuldstændig erstatning til de pågældende, jf. grundlovens § 73.

Som følge heraf vil det hverken være muligt at omfordele de afsatte midler til aftalt boligforbedring efter andre kriterier eller at udføre ny omfordeling efter først til mølle-princippet, da de allerede foretagne reservationer og tilsagn om tilskud udgør en ret for ansøgerne.

Jeg kan på baggrund heraf meddele, at fordeling af midlerne til aftalt boligforbedring for 1998 ligger fast. Der vil heller ikke blive tale om at ændre på den stedfundne fordeling af ventelistepladser. Og jeg vil gerne understrege, at det hele tiden har været min opfattelse, at vi er bundet af den lov, der er vedtaget her i Folketinget, at kommunernes indberetning til det centrale edb-system giver ansøgerne en ret, en ret, der ikke efterfølgende kan ændres, bare fordi vi ikke finder den konkrete fordeling af midlerne hensigtsmæssig.

Justitsministeriets klare udtalelser har bekræftet mig i dette synspunkt, og som følge heraf har Boligministeriet nu påbegyndt udsendelser af meddelelser om tilsagn, meddelelser om reservation og meddelelser om optagelse på venteliste i kommunerne.

Endelig vil jeg gerne give to grunde til, at denne første behandling er tidsspilde for alle. For det første har det ikke haft nogen juridisk betydning, at jeg valgte at stille videresendelsen af systemets meddelelse i bero, da ansøgerne havde opnået en ret. Nu behandler vi så et beslutningsforslag, der pålægger mig at gøre noget, jeg har gjort, og som ikke har juridisk betydning.

For det andet forelå Justitsministeriets udtalelse inden første behandling af det her forslag. De to formål, dette forslag skal varetage, er altså imødekommet. Jeg vil derfor på regeringens vegne afvise beslutningsforslaget.

Jytte Wittrock (S):

Vi er i Socialdemokratiet fuldstændig enig med boligministeren i, at tiden er løbet fra dette forslag. Vi mener, at det er så inderligt overflødigt. Så vi kan ikke anbefale det, men afviser det.

Jeg skal samtidig afvise det på CD's vegne.

Jens Hald Madsen (V):

Normalt er fru Kirsten Jacobsen og Fremskridtspartiet altid hurtigt ude, men her må man sige, at fru Kirsten Jacobsen er kommet lidt bagud også mediemæssigt. Faktisk har det her været noget af en farce.

Vi har været med til lovforslaget, og vi synes, det er en god lov, som støtter de nødvendige forbedringsarbejder i de private andelsboliger og i de private udlejningsejendomme. Vi er også – som man kan se i loven – gået ind for først til mølle-princippet. Vi har set på, at man har foreslået brug af Internet, og vi synes jo egentlig, at det var en naturlig ting at bruge den nyeste teknologi. Her stopper det sådan den vores side, for det, det så deler sig op i, er, at det er boligministerens ansvar at sørge for, at det rent praktisk kan administreres og benyttes.

Derfor må man jo sige, at boligministeren på et relativt tidligt tidspunkt – i hvert fald også i året 1997 – fik advarsler om, at der måske kunne forekomme nogle problemer. I 1998, den 3. januar, gjorde jeg selv opmærksom på det, fordi man gjorde opmærksom på, at det måske i andet led – efter at ansøgerne havde stået i kø om natten – når Internetløsningen skulle bruges, kunne give nogle problemer. Det afviste boligministeren. Boligministeren havde chancen for at stille det i bero.

Vi må så sige, at vi har fået de svar, vi skulle, og at det blev stillet i bero på et senere tidspunkt. Vi fik svar fra Justitsministeriet om, at der er et retskrav, og at der intet er at gøre. Det må vi så tage til efterretning. Vi vil selvfølgelig gå ansvarligt ind og prøve at få ændret det fremover.

Der har været tale om, at man skulle prøve at kompensere for 1998. Her vil jeg gerne sige, at dér var spørgsmålet om, hvor midlerne skal tages fra. Og det, man så har været inde på, er, at midlerne måske skulle tages fra 1999. Dér er det Venstres klare opfattelse, at vi da ikke, når vi får en borgerlig-liberal regering, er interesse-rede i, at de rammer, vi skal anvende, skal blive frataget nu på grund af, at en socialdemokratisk boligminister laver en administrativ fejl.

John Vinther (KF):

Jeg beklager, at jeg ikke kan dy mig. Jeg bliver nødt til at sige til Fremskridtspartiet, at det beslutningsforslag, vi nu behandler, kandiderer til og efter min ringe opfattelse har en ikke urealistisk chance for at vinde prisen som årets mest overflødige beslutningsforslag.

Det, Fremskridtspartiet foreslår, er, at man skal sætte fordelingen af de midler, der er afsat til privat boligforbedring i bero, indtil man har fået Justitsministeriets besvarelse af, om en omfordeling kunne ske, uden at der ville være tale om lov med tilbagevirkende kraft. Begge dele er opfyldt, og derfor er beslutningsforslaget fuldstændig overflødig.

Det Konservative Folkepartis melding på det, der vel er substansspørgsmålet, skal også være ganske klar: Fordelingen af midlerne for 1998 har været en farce. Det har været præget af tilfældigheder, og det sker ikke igen, i hvert fald ikke med konservativ deltagelse. Jeg har også noteret mig, at boligministeren åbent har sagt, at nu sætter vi os til forhandlingsbordet og forhandler om, hvordan vi fordeler pengene for 1999 og frem. Vi skal nok finde en måde, og vi skal også nok finde en måde, som det teknisk kan lade sig gøre på, uden at man kommer ind i det her cirkus én gang til.

Det er rigtigt, at jeg som ordfører for Det Konservative Folkeparti har sagt, at vi ville gå ind for en omfordeling af 1998-midlerne, men under den klare forudsætning, at det kunne ske, uden at der ville være tale om lov med tilbagevirkende kraft, og altså uden at de, der var kommet til pengene, kunne rejse et erstatningskrav.

Det har vi nu fået afklaret, og det kan ikke lade sig gøre. Derfor betragter vi fra konservativ side sagen som værende afsluttet. Der er betalt nogle meget dyre lærepenge, men vi tager til efterretning, at man altså ikke kan lave omfordeling for 1998, uden at det vil ske med tilbagevirkende kraft, og det ønsker vi ikke at medvirke til.

Hvis Fremskridtspartiet insisterer på – det vil jeg sådan set fraråde dem – at lade dette beslutningsforslag komme til anden behandling, så kan Folketingets medlemmer stemme imod, de kan stemme for, eller de kan undlade at stemme. Det gør ingen forskel, det er hamrende ligegyldigt, for alt, hvad Fremskridtspartiet foreslår i dette beslutningsforslag, er opfyldt.

Det er spild af tid, og det havde været klædeligt også for Fremskridtspartiet, om man ikke havde spildt Folketingets tid med et så inderligt overflødig forslag.

Villy Søvndal (SF):

Fremskridtspartiets beslutningsforslag er udtryk for det modsatte af at være klog på forhånd, nemlig at være klog, når man konstaterer,

at noget gik galt. Og det er selvfølgelig en disciplin, man altid kan findyrke.

Hvis der er nogen, der har grund til at pudse glorien i den her sag – det mener jeg i virkeligheden ikke der er – er det vel alene SF. Vi advarede faktisk boligministeren på baggrund af en konkret henvendelse, der meget præcist beskrev, hvordan det her begivenhedsforløb ville komme til at udvikle sig. Vi sendte det over til boligministeren og spurgte, om det ikke var muligt at forhindre det, for vi så jo straks, at når Venstre og De Konservative havde lavet noget sammen med regeringen, så var sandsynligheden for, at noget kunne gå galt, meget stor. I den situation har vi altid en rød lampe, der blinker.

Vi advarede, kan man sige, men advarslen blev overhørt. Man kan vel uddrage det af sagen her, at det skal man lade være med en anden gang.

Så kan man til selve indholdet i forslaget sige, at det, der er sket, er, at bl.a. København og Odense blev snydt, fordi København indtastede et forkert password på Internettet. Til det kan man sige, at det er et meget tilfældigt fordelingsprincip, der gør, at man har skolede edb-medarbejdere; dem, der har det, vinder, og dem, der ikke har det, taber.

Det er et for tilfældigt fordelingsprincip. Vi kan dog ikke gøre det om. Det ville være at komme fra asken i ilden, for dermed ville man påtage sig et erstatningsansvar. Derfor kan vi ikke støtte Fremskridtspartiets forslag.

Jeg har set, at hr. Hans Peter Baadsgaard, Socialdemokratiets boligpolitiske ordfører, har overtaget SF's idé om, at man ved næste års fordeling sammenlæste dette og næste år, og det er selvfølgelig altid fint, når man lader sig inspirere gode steder fra.

Dorit Myltoft (RV):

Jeg skal på vegne af Det Radikale Venstre takke boligministeren for den grundige redegørelse, og på grundlag af konklusionerne heri vil jeg afvise dette beslutningsforslag.

I Det Radikale Venstre var vi positive over for at se på, om det var muligt med en eller anden form for compensation, men herom var der som bekendt ikke flertal blandt de partier, som står bag loven.

I Det Radikale Venstre vil vi positivt deltage i forhandlinger om fremtidige metoder til fordeling af den pulje, der vil blive besluttet ved finanslovbehandlingen.

Kim Behnke (FP):

Jeg skal ikke være den, der skal brokke mig, når man i Boligministeriet ønsker at betræde nye veje og finde nye metoder til at kaste skatteydernes penge i grams på, men der kan næppe være tvivl om, at lige præcis den fremgangsmåde, man har valgt den her gang, maner til eftertanke.

Det var Det Konservative Folkeparti, der havde den opfattelse, at der nu var betalt nogle dyre lærepenge. Det er mig bekendt – ud over hr. Vinthers egen skattebetaling – hverken Det Konservative Folkeparti, Venstre eller boligministeren, der betaler de lærepenge. Det er skatteydernes penge, som man fuldstændig har kastet i grams.

Det er, som havde man stillet sig ud på Slotspladsen og ladet tusindkronesedlerne dale ned, hvor man så havde givet de mennesker, der fik fat i nogle, et tilskud. Princippet havde været smukkere iscenesat, men tilfældigheden havde været nøjagtig den samme som den, folk har oplevet omkring tildeling via Internet – med den ene forskel, at dér skulle tusindkronesedlerne have været kastet ud på Rådhuspladsen i Århus, for det var dem, der fik de fleste penge.

Derfor kan den aggressive adfærd, jeg oplever dels fra ministeren og dels fra de to forligspartnere, Venstre og Det Konservative Folkeparti, undre mig: Hvorfor skal Fremskridtspartiet komme her og fremsætte et beslutningsforslag, som tiden er løbet fra? Hvorfor skal Fremskridtspartiet komme her og blande sig utidigt i den her sag, for den har vi jo løst? Der ligger allerede et notat fra Justitsministeriet, som siger, at vi ikke kan gøre det om. Det er da godt, I har nået at få det notat fra Justitsministeriet!

Men hvorfor er man så aggressiv over for Fremskridtspartiet? Man burde i stedet for have gået bodsgang til Folketingets talerstol og fra Folketingets talerstol have undskyldt først og fremmest over for skatteyderne, at man har kastet så mange millioner kroner i grams, derefter undskyldt over for de borgere, som stod i kø nytårsnat for at aflevere en ansøgning, og derefter undskyldt over for de mennesker, som rundt i de kommunale forvaltninger blev ulejligt med et Internetkapløb. De tre parter fortjener en undskyldning, men den undskyldning var der ikke, hverken fra boligministeren, fra Venstre eller fra Det Konservative Folkeparti. I stedet var man sure på Fremskridtspartiet.

Det forstår jeg godt, for når man smider en sten ind i en flok hunde, så hyler den, der bliver

ramt. Det her beslutningsforslag er selvfølgelig ubehageligt at få bogført i Folketinget, al den stund det kræver en debat her i Folketingssalen.

Vi har da læst det, der kom fra Justitsministeriet den 27. januar, men vi er ikke enige. Justitsministeriets folk er parat til at skrive hvad som helst. Det har vi historiske eksempler på. Da vi skulle nedsætte boligkvoten for 1990, så gik det i løbet af 6 timer fra, at der ingen problemer var, til over 3-4 forskellige svar på samme spørgsmål, at der ville være tale om grundlovsbrud, fordi der undervejs var en politisk proces, hvor der blev givet en arbejdsordre i Justitsministeriet, der hed: Skriv jer ud af det.

Spørgsmålet er så, om det stykke papir, vi har fået denne gang, har højere troværdighedsgrad end det, vi har oplevet før fra Justitsministeriets lovkontor. Det ved vi ikke. Vi ved bare, at ministeren har erklæret, at efter det forelå, er boligministeren begyndt at sende meddelelser ud til folk. Men hvor har boligministeren sikret sig, at der også var en politisk enighed om fortolkningen af Justitsministeriets bidrag?

Vi har selv i vores bemærkninger angivet, at Justitsministeriet kunne være et sted at starte, men det forhindrer os jo ikke i selv at indhente oplysninger, for der er jo mange grader i dette spørgsmål, og der er mange ord, der kan blive anvendt.

Spørgsmålet, der står tilbage, er jo det med retskravet. Metoden, fremgangsmåden, at det skulle foregå efter et tilfældigt princip, synes vi var uklog, men det var så det, man valgte denne gang. Man kan så spørge, om først til mølleprincippet er blevet opfyldt. Ja, det er det unægteligt, for det var absolut tilfældighederne, der afgjorde, hvem der fik pengene. Men om fordelingen så skal finde sted ud fra det princip, ja, dér stiller vi spørgsmål.

Socialdemokratiet mente, at tiden var løbet fra forslaget. Det kan jeg godt forstå man mener, for så slipper man for at tage stilling til den skandaløse proces. Jeg savnede faktisk også fra boligministeren et bud på, hvordan man fremover undgår noget lignende. Jeg savnede også et bud fra Socialdemokratiets ordfører på, hvordan man fremover undgår noget lignende.

Venstre og De Konservative erklærede, at når de nu får regeringsmagten, så vil de gøre det på en anden måde næste gang.

Dog var der hos Venstre lidt stolthed i stemmen, da man sagde: Det var os, der foreslog, at det skulle ske via Internettet, for vi skulle afprøve den nye teknik. Jeg synes ikke, at man

har grund til at være stolt over det, når vi ser, hvordan resultatet blev. Tværtimod burde man have sagt, at det godt nok var vores idé, men vi skal sørge for aldrig nogen sinde at benytte den fremgangsmåde igen.

Det Konservative Folkeparti mente, at debatten om det her forslag er spild af tid. Jeg deler ikke Det Konservative Folkepartis opfattelse. Jeg har den klare opfattelse, at når man mener, at det her er spild af tid, skyldes det, at man har det rigtig, rigtig skidt med det, der er sket, og med det forslag, som vi har lagt i salen.

Men hvad vil Fremskridtspartiet så med forslaget, når den tekst, der står på forsiden, er sket fyldest? Vi ønsker, at Folketings partier, Folketingets medlemmer, tager en grundig debat om det problem, der er opstået, og under udvalgsarbejdet vil vi forbeholde os muligheden for gennem ændringsforslag at sikre os, at det, der er sket, aldrig sker igen.

De skatteborgere, der sidder i Århus og har fået tilsagn, er glade. Resten af landet kan med undren se tilbage på noget, som udelukkende manglede, at hr. Bengt Burg havde været iscenesætterten frem for boligministeren. Det var nemlig lige så tragikomisk, som hvis man havde fulgt en lykkehulsafvikling i fjernsynet.

(Kort bemærkning).

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Kim Behnkes sidste bemærkninger viser jo i og for sig, hvad Fremskridtspartiet vil. Det er erkendt, at det beslutningsforslag, som vi behandler i dag, er opfyldt. Men nu skal der stilles ændringsforslag, for det var slet ikke det, hr. Kim Behnke ønskede. Det var nemlig at tage debatten op igen. Det er fair nok, men så kunne man jo skrive det.

Det, som hr. Kim Behnke siger, er, at jeg skylder en undskyldning til den befolkningsgruppe, der har stået i kø. Den har de fået. Jeg skylder ikke Fremskridtspartiet en undskyldning. Det vil jeg gerne lige sige. Og jeg kommer nok heller aldrig til det.

Jeg var den første, som efter den 12. januar sagde: Det her går ikke. Jeg var den første, der gik ud og sagde, efter vi havde haft diskussionen fra den 2. til den 12.: Det her laver vi om; det her beklager jeg, for det viser, at det ikke giver en fornuftig fordeling af midlerne. Det har jeg gentaget i samråd. Jeg har gentaget det tre dage i fjernsynet. Jeg har til gengæld også holdt fast i én ting, hr. Kim Behnke: Jeg kunne ikke

lave en anden fordeling, for det forudsatte en lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Så kan det da godt være, at man ikke synes, at det dér fra Justitsministeriet passer til det, man gerne ville have haft, hvorefter man kan stille spørgsmålet: Er det nu også rigtig? Kan man nu stole på Justitsministeriet? Efter at man i sine egne bemærkninger har efterspurgt en vurdering fra Justitsministeriet. Jamen det kan jo ikke være sådan, at man i bemærkningerne skriver f.eks. Justitsministeriet, hvis man går ud fra, at man ikke kan stole på det, der kommer. Det er nonsens. Simpelt hen.

Vi gjorde selvfølgelig det, da det lå klart, hvordan det var, at vi indkaldte aftalepartierne og sagde: Se, sådan forholder det sig.

Der er jo ingen tvivl om, at man har fået debatten her i dag, man har jo fået sit skålpund kød, så der er ikke noget at komme efter her.

Det var jo helt klart for de to partier, at da de så papirerne fra Justitsministeriet, var de enige i, at det måtte stå fast, for vi skulle ikke til at lovgive med tilbagevirkende kraft. Sådan forholder det sig.

Men det betyder så sandelig ikke, at de to aftalepartier ikke også har været inde på en kritik af den måde, det er foregået på. Den kritik har jeg taget til efterretning. Og den måde bliver lavet om. Når hr. Kim Behnke ikke kan forstå, at jeg ikke har sagt noget om, hvordan det skal laves om, så kan hr. Kim Behnke se på det talepapir, som blev sendt over, efter at jeg havde været i samråd, for dér står nogle af tingene. Og jeg kan sige en ting 100 pct.: Når vi laver det om, så ser vi ikke kun på systemet, så ser vi også på, hvordan systemet skal fungere i praksis.

Jeg har lært så meget, at systemer er gode, men omtanke er bedre.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Man kan jo altid konstruere argumenter, så de passer på situationen, og den kunst er hr. Kim Behnke umiddelbart meget god til. Nu lyder det, at det, man ønskede, ikke var, at de to mål, der er opstillet i beslutningsforslaget, skulle opfyldes, men at man tværtimod ønskede en debat. Den kunne man have fået med en forespørgsel, eller man kunne have gjort det logiske at skrive det i beslutningsforslaget. Det har man ikke gjort. Derimod har man foreslået to ting, som er opfyldt, og dermed er beslutningsforslaget inderligt overflødigt.

Så vil jeg sige til hr. Kim Behnke, at når jeg brugte vendingen, at der er betalt dyre lærepenge, så var det nu sådan mere billedlig talt. Jeg tænkte ikke på de 400 mio. kr., der er brugt. Det er ikke min opfattelse, og det er ikke Det Konservative Folkepartis opfattelse, at de penge er spildt. Vi må formode og forudsætte, at de trods alt går steder hen, hvor der rent faktisk udføres arbejde og forbedringer, vedligeholdelse og moderniseringer for midlerne. Så selvfølgelig vil midlerne blive brugt til det, der var formålet. De er ikke spildt.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Må jeg ikke sige til hr. Kim Behnke: Det er synd for jer, at I har været så sent ude. Det er synd for jer, at I ikke kunne komme i fjernsynet på det her, og jeg er virkelig på jeres vegne ked af, at I er så sent ude med reaktionerne.

Men det, der er hele problemstillingen her, er, at I spilder Folketingets og boligministerens tid. Det løb er kørt. Alle de protester, alle de tanker, som står her, er gennemgået. Justitsministeriet, som bliver foreslået i beslutningsforslaget, har gennemgået det. Der er blevet svaret. Vi har kun sagt: Det er ærgerligt, men vi kan ikke gøre det med tilbagevirkende kraft, og det vil vi heller ikke være med til.

Jeg må rose boligministeren og sige, at der da ikke har været nogen som boligministeren, som har erkendt, at der er begået en brøler.

Så snakker hr. Kim Behnke om, at jeg med stolthed siger, at vi skal bruge Internettet. Jeg må blot sige, at jeg synes, det er flot, at Boligministeriet tænker nyt. Men det er da ikke et forsvar for, at det ikke har fungeret ordentligt, og man skal da ikke klandre folk for at tænke i nye baner, forhåbentlig heller ikke Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Der var et fremadrettet spørgsmål i hr. Kim Behnkes indlæg. Hr. Kim Behnke spurgte: Hvordan undgår man noget lignende? Og det vil jeg nu give opskriften på.

Det gør man ikke ved at komme med et forslag, når tingene er kørt. Det er jo så oplagt, som det hedder på apoteket, til udvortes brug. Det gør man – tror jeg – ved at lytte til SF. Jeg er ked af at måtte sige det, fordi det kan lyde, som om vi er meget selvtilfredse, men det er

faktisk sådan. Og man har haft to chancer for det.

Den første var, da vi skulle tage stilling til det, der hed aftalebyfornyelse, hvor vi foreslog, at man flyttede det over på den offentlige byfornyelse. Hvor havde det været nemt, hvis man havde lyttet dengang, for så havde vi været sikre på, at pengene var blevet anvendt til byfornyelsesprojekter, der blev prioriteret ud fra, hvor der er et behov, og ikke ud fra den tilfældige fordeling.

Den næste mulighed for at lytte til SF var, dengang vi advarede om det, og i modsætning til Fremskridtspartiet var det ikke først, da tingene var sket, for dér kan enhver jo være klog. Vi gjorde det i december måned, hvor vi skrev til boligministeren, at det her ender lige præcis sådan og sådan, og sådan endte det jo også.

Så jeg må sige til hr. Kim Behnke, at læren af det her er: Lyt til SF og gør det omhyggeligt.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg vil blot sige til hr. Kim Behnke, at han ikke må fortænke os i, at vi forholder os til den tekst, der ligger foran os, og ifølge den tekst er dette forslag så inderligt overflødigt. Tiden er løbet fra det.

Jeg har også lyst til at oplyse om, at den nye teknik med at bruge de elektroniske hjælpemidler kun har det nye i sig, at det er et nyt hjælpemiddel, for først til mølle har altid været princippet. Man har bare haft en ny måde at kommunikere på, og så går det sådan, som det gør i alle tilfælde, at der er nogen, der er bedre til at bruge det end andre. Det kan vi beklage.

Vi kan også beklage – måske i gåseøjne – at det er blevet så stor en succes, at der var så mange, der ville igennem røret, så det kan sammenlignes med succesen omkring Storebælt.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det kan da ikke komme som en overraskelse for fru Jytte Wittrock, at det her er en succes. Hvor når har man været ude for, hvis man har en spand med tusindkronesedler i, 400 mio. kr., og siger til folk: Kom og tag, at det ikke bliver en succes? Det bliver altid en succes.

Det her var jo også blevet en succes, hvis pengene var fordelt på en lidt anden måde. Så havde man kunnet bryste sig og sige: Nej, hvor har vi været gode. Men nu gik det galt, og derfor er det, der bekymrer mig i dag, at man fra

forligspartierne er mere optaget af formuleringen af vores beslutningsforslag end af at drage konsekvenserne af den måde, man kvajede sig på, for det var jo det, der foregik.

Til hr. Jens Hald Madsen: Det her er ikke synd for Fremskridtspartiet. Det er synd for de skatteborgere, som har betalt 400 mio. kr. til det lotteri, der blev afviklet som efter albanske tilstande. Det er synd for de mennesker, som lavede en ansøgning og afleverede den i forventning om at få en fair behandling. Og det er synd for de mennesker f.eks. i København, f.eks. i Odense, f.eks. i Aalborg, som stod med nogle projekter, som måske var langt mere værdigt trængende end de århusianere, som på grund af dygtige teknikere på Århus Rådhus løb med pengene. Det er dem, det er synd for.

Det er ikke synd for Fremskridtspartiet. Vi har ikke noget i klemme her. Vi har ikke været forligspartnere bag det. Vi har ikke et blakket image, som vi nu skal til at have rettet op ved at prøve at bortforklare os ud af det. Det har vi ikke. Vi har bragt det op i Folketinget, og det kan jeg forstå på hr. Jens Hald Madsen at han har det lidt skidt med. Det forstår jeg godt, for afviklingen af sagen er så skandaløs, at man burde skamme sig.

(Kort bemærkning).

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil denne gang tillade mig at komme med nogle saglige bemærkninger og korrektioner til det, hr. Kim Behnke har sagt.

For det første var Aalborg en af de byer, der fik mest. Dernæst vil jeg gerne sige, at vi ikke taler om 400 mio. kr., der sådan daler ned; vi taler om investeringsrammer. Den statslige udgift er i 1998 0 kr., og så vidt jeg husker, er den i 1999 mellem 1,6 og 2 mio. kr., stigende de følgende år til maks. 8-9 mio. kr. Sådan forholder det sig. Det er mere for at sætte det ind i rammen, for man har også nogle andre steder haft indtryk af, at det var 400 mio. kr. i direkte tilskud. Det er det ikke. Det er altså en investeringsramme, hvor vi betaler en del af renteydelser på de lån, der skal tages.

Så siger hr. Kim Behnke også: Jamen det er da klart, at når man har sådan en spand stående, så vil alle komme. Men fakta er jo faktisk, at i de tidligere år, hvor vi har brugt den samme måde til privat byfornyelse – som nu hedder

aftalt byfornyelse, hvor vi har afsat 800 mio. kr. – var det ikke muligt at komme af med pengene, fordi der måske ikke var et ønske.

Så har vi selvfølgelig forbedret det, det er jo klart, men det var meget svært at se, at presset ville blive så stort, fordi vi ændrede lidt på reglerne. Men det blev det altså. Det må vi jo erkende. Vi kan i og for sig så kun glæde os over, at folk gerne vil have nogle velholdte lejligheder og også selv er villige til at betale. De kommer jo selv til at betale størstedelen. Det skal vi huske.

Endelig er der spørgsmålet om advarsler. Det er da rigtigt, som hr. Villy Søvnald siger, at havde vi taget det hele til offentlig byfornyelse, havde vi ikke stået i den situation. Det kan jeg godt se. Men de andre ting kunne vi jo ikke aftale med SF. Vi lavede en aftale med Venstre og De Konservative, hvor aftalen om byfornyelse var et væsentligt element, hvor vi prøvede at gøre det nemmere administrerbart, og det er det blevet. Men det er klart, at når der er 400 mio. kr. til en ansøgningsmasse på omkring 5 mia. kr., så er der altså ikke mange, der kan få, uanset hvordan man gør det.

Det sidste, jeg i den forbindelse skal sige til hr. Villy Søvnald, er, at det er rigtigt, at vi får brevet den 19. december, men hvis vi skulle have stoppet det, skulle vi have lavet en lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Den 19. december var vi på vej hjem på juleferie, og vi startede herinde igen den 13. januar. Derfor gjorde vi, hvad vi kunne, nemlig at tjekke, om systemerne fungerede. Det gjorde de, men resultatet var ikke af en sådan art, at vi vil gentage det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 3. februar 1998 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvide til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.46